

Sipos Gyulától búcsúzunk¹

A szűkebb haza, a szülőföld, a kortársak, az ottani barátok és a Hazafias Népfront nevében búcsúzom Sipos Gyulától, a földitől.

Búcsúzom annak a tájnak nevében, mely magában foglalja a bölcsőt ringató Túskepusztát; melyben ott vannak egy letűnt világ emlékeiként, de a ma boldogabb és emberibb emberré vált lakóinak munkahelyet és otthont adó puszták: Inám, Alsóhetény, Szentiván, Rakó, Fészerlak. E tájnak 35—40 évvel ezelőtti élete, sorsa adott indítást a Kaposvárotti szárnyát bontó költőnek, a földosztónak, a nemzetgyűlési képviselőnek és az országot, világot bejáró újságírónak.

Utolsó üdvözlését hozom annak a tájnak, amelynek szeretetére hivatkozva őt esztendővel ezelőtt úgy vallott, példát mutatva sokaknak: „Aki egy tájat, várost vagy akár egy utcát nem érez szívéhez közelínek, annak hazaszeretete is csak általános szólamú, gyökér nélküli.”

Az ő hazaszeretete a szülőföld, az otthoni táj révén olyan mélyen gyökerezett, hogy életre szóló kötődést, elkötelezettséget, irányt és programot adott számára: tenni a pusztáért, a falusi emberért, a földművelőért. Nem lehet feladatam az írói—költői munkásság értékelése vagy méltatása. Ez másutt és mások feladata, s — úgy vélem — kötelessége is. De egyet mondhatok: Sipos Gyula életén és munkásságán, különböző megnyilatkozásain, irodalmi alkotá-

sain végigvonul és egybekapcsolódik az otthon, a szülőföld, a parasztság, a munkásember szeretete és az egész nemzet felemelkedésének ügye. Bizvást írhatta:

Szeret engem a világ,
tudja én is szeretem,
Így járom hát útjait:
Bizalomtól részegen.

Tudták, érezték mindenütt, hogy szereti az embereket és igyekszik hittel, tüsszel és mély meggyőződéssel tenni is értük. Ez hatotta át egész tevékenységét, ez érződött az alig egy évvel ezelőtti, Kaposvárotti tartott pusztai tanácskozáson való részvételénél is, amikor mély gondolatokkal, önmagában mintegy szintetizálva hallgatta a ma problémáit, s a jövőt formáló elgondolásokat. Mert újságírói, költői, politikai tevékenységében ő mindig figyelemmel kísérte a nép életével foglalkozó országos, megyei vagy helyi programokat, elgondolásokat.

Fáj az örökre való elválás, fájdalmas a korai búcsú. De vigaszt adhat számunkra a viszonylag rövid élet bizonyossága, mert igyekezzünk lámpás lenni és világítani a népünk felemelkedését szolgáló úton.

Búcsúzom tőled Sipos Gyula, Te jó barát, a somogyi—tolnai táj lakói és a Hazafias Népfront nevében. Emléked tisztán áll előttünk és őszinte, igaz szeretettel megőrizzük.

Varga Károly

Sipos Gyula

Dolgozni kell és énekelni

Ahogy belélegzem hazámat,
frissül a vér, könnyül a bánat.
Barái karok megölelnek,
szívem körül a fagy fölenged.
Én minden embert megsirattam
a kitárt-karú halottakban,
szememre könnyes pára szállott
és már nem láttam a világot,
a Göncölt, mely évezredekre
egy-utat jelölt az egekre,
felhők futó nyárait, melyek
lehullanak s újjászületnek.
Ó, az örök-erejű élet
új rügyeket bontva föléled!
Mesék hőse, kisebbik gyermek,
kit kemencébe bevetettek,

aki ön-húsával táplálja
a griffet, hogy csak szálljon szállva,
kit törbeccalt gonosz varázslat,
kit ezer ízre széjjelvágtak,
ki tegnap félholt volt, merő seb
s mára ezerszer szebb, erősebb:
a nép, a nép mutatja meg
mindig, mit tegyünk, mit tegyek.
A magok csirázva kikelnek,
édesanyák kenyeret szelnek,
a gépek zümmögnek a gyárban,
a tűzhelyeken új parázs van.
Élned kell! Gyereket nevelni
és dolgozni és énekelni.
Ahogy belélegzem hazámat,
frissül a vér, múlik a bánat.

¹ Elhangzott Budapesten a Farkasréti temetőben, 1976. szeptember 8-án, a költő temetésén.